

“Ik heb zoveel in die tijd geleerd, dat ervaar ik vaak nog dagelijks”

Aad de Groot, van kinds af aan mee geweest met de LCKV. Actief als medewerker bij de zolderploeg en later bestuurslid. Nu vader van twee actieve LCKV stafleden (Anne en Kim). Generaties LCKV, dus tijd voor een interview met de nieuwe voorzitter van VRIENDENVANLCKV.

De jaren als deelnemer

Aad is vanaf zijn elfde meegegaan met de LCKV en werd overgehaald door zijn buurjongen Hennie Koolmoes om mee te gaan. Reden “thuis gingen we nooit op vakantie en Hennie had verteld dat het leuk en gezellig was”. Hoe waren zo de ervaringen? Die eerste keer was spannend maar wat ik mij nog goed herinner is dat het direct klikte in die tent. Het was wel een beetje en streng kamp (André Verbiest en Daan de Roden) en de ontgroening was tegen het militaristisch aan. Als je het niet goed deed werd je door de crossbaan gesleurd [Heerde dus] zodat ik altijd een beetje fout gevoel heb overgehouden aan dat ontgroenen. Ik ben alleen maar als deelnemer mee geweest met jongenskampen en er waren jaren dat ik zelfs twee keer meeding. De leukste kampen waren de 14-daagse kampen. Daar hing een bepaalde sfeer. Het was eigenlijk altijd één groot feest. De ene dag was het actief de andere dag was weer meer sfeer en een heel afwisselend sport en spel. Er ontstond door de 14 dagen nog een sterker groepsgevoel zodat er een eenheid kwam tussen de staf en de horde.

Feest in de tent

Het meest leuke vond ik (blijft moeilijk die keuze) de nachtspelezoals Frankensteiner en dropping. Bijzonder om de sfeer. Maar anderzijds ook gewoon sfeer in de tent. Het meest bijzondere jaar was toen Koos [Jansen] mijn tentchef was. Wij hadden toen iedere avond feest in onze tent. Koos zorgde voor appelcider en chips en dan nodigde wij het hele kamp uit in onze tent. Een ander bijzonder moment is ook de Pop van Koos. Wij hadden die pop aan Koos gegeven op het eind van het kamp. Zelf kwam ik daarna afbreken en ik zag dat Koos best wel een beetje pissig was omdat ze de pop kapot gemaakt hadden. Toen wij tijdens de afbraak even op het terrein kwamen kijken, zagen wij net dat de pop in een zwarte kist begraven werd. Dat was echt een heel mooi en indrukwekkend moment.

Hachelijke avonturen tijdens een dropping

Het meest hachelijke avontuur is een dropping geweest op Heerde. Wij hadden bedacht dat wij gezellig bij Emst zouden langs gaan, alleen verdwaalden wij op de terugweg. Inmiddels was het al erg laat en was de staf ook gaan zoeken. Ze vonden ons om 09.00 de volgende morgen. Wij doken nog weg om niet gevonden te worden, maar gelukkig zagen ze ons wel. Die ochtend werd namelijk de Elburgerweg afgesloten wegens een grote schietoefening.

Waar denk je dat de LCKV staat tijdens haar 100-jarige bestaan?

De LCKV is gegroeid van een Leidse Christelijke Kampeervereniging naar een jeugd vakantie organisatie. Ik denk dat die ontwikkeling door gaat. Enerzijds proberen we de eenvoud van een kamp vast te houden en anderzijds dit te combineren met dingen die de jeugd trekt. Je ziet dat ook aan sport en spel (hoor ik van mijn dochters), dat moet steeds maar vernieuwd worden, maar anderzijds is er ook tijd voor de oude simpele dingen zoals warme chocolademelk bij het kampvuur.

De zolderjaren en hoe de LCKV je vormt

Als 15 jarige ben ik op zolder gekomen via Koos en Hennie. Hennie (de buurjongen) was al lid en had het al vaker gevraagd dus ik wist wat ik kon

verwachten. Het was toen nog een kleine groep van een man of 8 tot 10. Ik was niet zo handig dus na het tenten vegen mochten Ernst –Jan, Hennie en ik (alle drie eigenlijk niet handig) de olielampen gaan doen. Het leuke was dat wij dat deden midden op de zolder (de oude zolder van Visser 't Hooft) zodat iedereen altijd langs liep en wij overal grappen over konden maken. Het was vooral gezellig. Iedere avond gingen we daarna bij iemand thuis wat drinken. Het leuke is dat je in die periode (15-21 jaar) zelf gevormd wordt. Ik heb zo veel in die periode in de LCKV geleerd, dingen die ik nu nog dagelijks in de praktijk ervaar. Ook zoiets simpels als voor een groep wat uitleggen. De zolder was een groep van totaal verschillende mensen, met verschillende achtergronden (de een werkt en de ander studeert). Het was een tijd van taart, koffie en bier. Iedere donderdag was weer een beetje een feestje.

Bestuur en het langzaam uit elkaar drijven

Daarna heb ik nog kort (vier jaar) in het bestuur gezeten voor terreinen. Ik studeerde af, ging werken en we kregen een kind. Het bestuur werd te druk en teveel. Ik ben nog wel meegegaan tot mijn 30ste als staf lid maar daarna gingen we met het gezin op vakantie. Je merkt dan wel hoe snel het gaat. Je komt dan zelf niet meer bij de LCKV, maar ook belangrijk de LCKV ziet jou ook niet meer staan. Zelf praat je dan nog wel met andere LCKV-ers maar de band met de vereniging raak je erg snel kwijt. Toch kwam dat gevoel weer automatisch terug doordat mijn dochters mee gingen op kamp en hierover begonnen te praten.

Welke onvergetelijke liefde heb je opgedaan in de LCKV tijd?

Nou dus geen. Ik ging niet mee in de gemengde kampen dus ja dan gebeurd er weinig. Er gebeurde wel wat... maar dan alleen tussen de staf leden... Een eigen liefde ben ik niet op kamp tegengekomen wel in de bar. Daar heb ik mijn vrouw Magda ontmoet die toen nog de vriendin was van een andere LCKV-er. Wij hebben geen verkering gekregen in de bar of in het kamp, maar pas later bij de voetbal. De eerste ontmoeting was echter wel bij de LCKV.

Wat is voor jou het echte LCV gevoel?

Dat is een beetje een dubbel gevoel. Enerzijds gewoon lekker liggen, zitten in een tent. Een paar jaar geleden ben ik nog wezen afbreken. Ik zat op de bank in de keukentent en keek over het terrein uit met de tenten en de vlaggen mast. Die stilte en dat uitzicht dat is voor mij echt LCKV. Anderzijds is het ook schuddebuikend van het lachen van de bank vallen. Lachen totdat je er pijn van in je ribben krijgt.

De rol van VriendenVanLCKV

Voor mij geldt dat de LCKV een belangrijke periode is geweest in mijn leven, een periode die mij heeft gevormd en ik denk dat dit bij meer mensen het geval is. Het is ontzettend jammer dat de band met de LCKV (als je niet meer actief meegaat) zo snel verdwijnt als je stopt. Het is gewoon leuk om af en toe terug te kunnen grijpen naar die tijd, te praten met mensen hetzij via het Internet hetzij via een feest. Daarom zou je als oud LCKV-er lid moeten worden.